

บทที่ 6
The Bostonians

'You're so *simple*—so *much* like a child,' Olive Chancellor said.

.....
'Will you be my friend, my friend of friends, beyond every one, everything, forever and forever?'

The Bostonians

The Bostonians เป็นงานเขียนในยุคกลางของ เฮนรี เจมส์ ซึ่งได้ลงพิมพ์เป็นตอน ๆ ในวารสารเซ็นจูรี (Century Magazine) ในปี ค.ศ. 1885 ก่อนที่จะพิมพ์รวมเล่มในปี ค.ศ. 1886 ในการเขียนนวนิยายเรื่อง *The Bostonians* เฮนรี เจมส์ บอกว่า

*I wished to write a very American tale, a tale very characteristic of our social conditions, and I asked myself what was the most salient and peculiar point in our social life. The answer was : the situation of women . . . the agitation in their behalf.*¹

The Bostonians แตกต่างจากงานเขียนในยุคแรก ๆ ที่ เฮนรี เจมส์ ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องของคนอเมริกันในต่างแดน จะเห็นได้ว่าในช่วงนี้ เฮนรี เจมส์ เริ่มต้นหันมาสนใจเรื่องราวในสังคมรอบ ๆ ตัว ในบ้านเกิดเมืองนอนของตนเอง และนั่นคือ ที่มาของ *The Bostonians* ซึ่ง อลิซาเบธ สตีเวนสัน (Elizabeth Stevenson) เรียกว่า เป็น '*the novel of reform*'²

เรื่องย่อ (Plot Summary)

The Bostonians เป็นเรื่องราวการต่อสู้ซึ่งรักหักสวาทของสาวใหญ่ ชาวบอสตัน นักต่อสู้เพื่อสิทธิเสมอภาคของสตรี โอลิฟ แชนเซลเลอร์ (Olive Chancellor) กับชายหนุ่มนักกฎหมายจากมิสซิสซิปปี เบซิล แรนซัม (Basil Ransom) เพื่อจะได้

¹ F.O. Matthiessen and Kenneth B. Murdock, eds. *The Notebooks of Henry James* (New York : Oxford Press, 1947) 47.

² Elizabeth Stevenson, *The Crooked Corridor : A Study of Henry James* (New York : The Macmillan Company, 1961) 46.

ครอบครัวใจสาวน้อยนักพูดผู้มีพรสวรรค์ เวเรนา ทาร์แรนท์ (Verena Tarrant) คือหญิงสาวผู้นั้น เธอเป็นบุตรสาวของ ซีลาห์ ทาร์แรนท์ (Selah Tarrant) หมอกำมะลอที่รักษาคนไข้ด้วยวิธีการสะกดจิต และนางทาร์แรนท์บุตรสาวของ แอברהแฮม กรีน-สตรีท (Abraham Greenstreet) ผู้สนับสนุนการเลิกทาส พ่อและแม่ของเวเรนาต้องการใช้พรสวรรค์ของลูกสาวเพื่อแสวงหาชื่อเสียงและเงินทอง ทำให้เป็นที่นับหน้าถือตาในสังคมบอสตัน

เนื้อเรื่องเริ่มต้น เมื่อ โอลีฟ แชนเซลเลอร์ เชื่อเชิญญาติหนุ่ม เบซิล แรนซัม ให้มาเยี่ยมเยียน การเชื่อเชิญนี้ไม่ใช่ด้วยความสัมพันธ์ฉันท์ญาติ แต่เป็นเพราะโอลีฟต้องการเผชิญหน้าท้าทายกับชายหนุ่มซึ่งเธอเชื่อว่าเต็มไปด้วยอคติแบบชาวภาคใต้ เพื่อจะจูงใจเขาเกี่ยวกับการปฏิรูปสังคมที่ชาวบอสตันกำลังคลั่งไคล้ โอลีฟชักชวนเบซิลให้ไปงาน ‘ชุมนุมทรงจำเข้าผี’ ที่จัดขึ้นเป็นส่วนตัวที่บ้านของ นางเบิร์ดอาย (Mrs. Birdseye) ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของบรรดานักปฏิรูปต่อต้านสังคมแห่งบอสตัน โอลีฟและเบซิลได้ไปพบกับเวเรนาซึ่งมาปรากฏตัวเป็นครั้งแรกที่บอสตันที่บ้านของนางเบิร์ดอาย เบซิลตกหลุมรักเวเรนา เช่นเดียวกับโอลีฟซึ่งพึงพอใจเวเรนาอย่างมากเทียบเท่ากับความรู้สึกที่เบซิลมี โอลีฟดูเหมือนมีโอกาสมากกว่าเบซิล เธอเข้าไปผูกสนิทชิดเชื้อกับเวเรนาและขอให้เวเรนาเป็นเพื่อนของเธอ เป็นเพื่อนที่พิเศษกว่าคนอื่น ๆ เธอบอกเวเรนาว่าสิ่งที่เธอสนใจที่สุดคือ ‘การปลดปล่อยผู้หญิง’ และเธอจะช่วยผลักดันเวเรนา ผู้มีพรสวรรค์ในการพูด ให้มีชื่อเสียงในวงสังคมบอสตัน ต่อมาโอลีฟได้มอบเงินก้อนใหญ่ให้แก่พ่อแม่ของเวเรนาและขอตัวเวเรนาไปอยู่กับเธอ เบซิลไม่พอใจแต่เขาก็ไม่สามารถจะทำอะไรได้เพราะเขาต้องกลับไปทำงานที่นิวยอร์กจึงไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับเวเรนา เบซิลคิดว่าสิ่งที่เวเรนาทำลั้ทำนั่นไม่เหมาะกับเธอเพราะเธอเป็นผู้หญิงที่เกิดมาเพื่อเป็นที่รักของผู้ชายสักคนมากกว่า โอลีฟไม่พอใจในความเป็นชายของเบซิลและตระหนักถึงอันตรายถ้าปล่อยให้เบซิลมีโอกาสใกล้ชิดกับเวเรนา เธอจึงคอยกีดกันเบซิลตลอดเวลา รวมทั้งกีดกันผู้ชายคนอื่น ๆ ที่เข้ามาสนิทสนมกับเวเรนา เช่น นักหนังสือพิมพ์ชื่อ พาร์ดอน (Pardon) และชายหนุ่มผู้ร่ำรวยจากนิวยอร์กชื่อ เบอร์เรจ (Burrage)

เบซิลผู้หาทางที่จะใกล้ชิดกับเวเรนาสบโอกาสเมื่อได้มาบอสตัน แต่โอลีฟก็พาเวเรนาหลบเลี่ยงเพื่อไม่ให้เธอได้พบกับเบซิล และในที่สุดโอลีฟก็พาเวเรนาไปยุโรป ทั้ง ๆ ที่โอลีฟก็ไม่ได้นิยมชมชอบยุโรปเลย น้องสาวผู้ร่ำรวยของโอลีฟชื่อ ลูนา (Luna) ตกหลุมรักเบซิลและพยายามหาทางให้เบซิลแต่งงานกับเธอ แต่เขาก็หยิ่งเกินไปที่จะฉกฉวยโอกาสแต่งงานกับผู้หญิงที่ร่ำรวยเพื่อหวังความสดวกสบายในชีวิต เมื่อโอลีฟกับเวเรนากลับมาบอสตัน เบซิลได้มีโอกาสพบเวเรนา เขาโจมตีกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียกร้องสิทธิสตรีที่เวเรนาเข้าไปพัวพันอยู่ ความเป็นชายของเบซิลดึงดูดใจเวเรนา เธอรู้สึกว่าเขารักเขา *'She loved, she was in love - she felt it in every throb of her being.'*

โอลีฟเริ่มแน่ใจว่าเธอกำลังจะสูญเสียเวเรนาให้เบซิล เธอจึงวางแผนจัดการเดินทางไปปรากฏาเกี่ยวกับการเรียกร้องสิทธิสตรีโดยให้เวเรนาไปปรากฏตัว เธอหวังว่ากิจกรรมเหล่านี้จะผูกมัดเวเรนาไว้กับเธอ เบซิลทราบข่าวและพยายามหาโอกาสที่จะขัดขวางเพราะเขาคิดว่าผู้หญิงควรปล่อยให้กิจกรรมเหล่านั้นเป็นเรื่องของเพศที่เข้มแข็งกว่า เบซิลไม่มีโอกาสชักชวนให้เวเรนาเลิกล้มในการทำสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นการหลอกลวงเพราะโอลีฟไม่เปิดโอกาสให้เขาได้พบเวเรนาจนถึงคืนที่จะมีการปรากฏา

ก่อนที่การปรากฏาจะเริ่มต้น เวเรนาซึ่งทราบว่าเบซิลมาและเขาไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่เธอกำลังจะทำ เธอจึงไม่กล้าปรากฏตัวบนเวที ผู้จัดการปรากฏาเข้าไปขอร้องเบซิลแต่เขาก็ไม่ฟัง เขาใช้กำลังพาตัวเวเรนาซึ่งยอมพ่ายแพ้ไปจากที่นั่นและยินดีไปกับเขาโดยทิ้งให้โอลีฟเผชิญหน้ากับฝูงชนที่ผิดหวังและไม่พอใจ

แก่นเรื่อง (Theme)

แก่นเรื่องของ *The Bostonians* เกี่ยวกับความขัดแย้งและการต่อสู้ของคนในสังคม (*The Collision of people and society*) อันเนื่องมาจากทัศนคติหรือความ

ต้องการที่ขัดแย้งกัน *The Bostonians* เป็นเรื่องราวของความขัดแย้งในหลายระดับ ทั้งความขัดแย้งในสังคมหัวเก่ากับการปฏิรูป ความขัดแย้งของฝ่ายใต้ที่พ่ายแพ้ต่อฝ่ายเหนือในสงครามกลางเมือง ความขัดแย้งของชายหนุ่มผู้ยากจนแต่ขยันขันแข็งกับ ทายาทสาวเศรษฐี ‘ผู้ใจบุญ’ ที่สำคัญคือ ความขัดแย้งระหว่างชายและหญิง ระหว่าง เซ็กซ์และพรหมจรรย์ และระหว่างความรักที่เป็นธรรมชาติกับความรักร่วมเพศ ความขัดแย้งนี้ทำให้ตัวละครสำคัญสองตัวต้องต่อสู้กันเพื่อช่วงชิงหญิงสาวที่หมายปอง มาเป็นของตนเอง เนื้อหาของเรื่องจะดำเนินไปตามการต่อสู้ของตัวละครทั้งสองตัวโดย มีเหตุการณ์และการเคลื่อนไหวทางสังคมเป็นฉากหลัง

มุมมอง (Point of View)

เรื่อง *The Bostonians* ไม่ได้นำเสนอจากมุมมองของตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง โดยเฉพาะ (single point of view หรือ single consciousness) ดังเช่น เรื่อง *Daisy Miller* หรือ *The Ambassadors* แต่เป็นการเสนอเรื่องผ่านมุมมองของตัวละครหลาย ตัวในเรื่องรวมทั้งตัวผู้เขียนด้วย การนำเสนอเรื่องเป็นไปในลักษณะที่ผู้เขียนคือ เฮนรี เจมส์ เข้าไปอยู่เบื้องหลัง ดังที่ เฮนรี เจมส์ ใช้คำว่า ‘go behind’ ในจดหมายที่เขา เขียนในปี ค.ศ. 1899

*I ‘go behind’ right and left in ‘The Princess
Casamassima,’ ‘The Bostonians,’ ‘The Tragic
Muse,’ . . .*

นวนิยายทั้งสามเรื่องที่เจมส์กล่าวถึงเป็นงานเขียนในยุคกลางที่เรื่องไม่ได้ถูกเสนอผ่านมุมมองของตัวละครตัวเดียว ดังเช่นที่ เฮนรี เจมส์ ใช้ในการเสนอเรื่องในงานเขียนยุคสำคัญ นักวิจารณ์ เช่น อลิซาเบธ สตีเวนสัน ชอบการเสนอเรื่องในแบบที่ผู้เขียน ‘go behind’ โดยให้เหตุผลว่าเป็นการเสนอมุมมองที่ไม่ ‘จำกัด’ เหมือนการเสนอมุมมองผ่านตัวละครตัวเดียว ทำให้ผู้เขียนสามารถเข้าไปวิเคราะห์จิตใจของ

ตัวละครได้และตัวละครดำเนินบทบาทอย่างเป็นธรรมชาติตามเหตุการณ์ในเรื่อง
สตีเวนสันกล่าวว่า

*It is interesting to note that the three novels mentioned by James as ones in which he was content to 'go behind' right and left are his realistic, broad novels of the middle part of his career. Not one of them contains the strict and single 'point of view'. The eyes which see and describe the action are anonymous and see beyond the range of vision possible to any one character taking part in the action.*³

ตัวอย่างการเสนอเรื่องในแบบไม่จำกัดมุมมองในเรื่อง **The Bostonians**

Basil Ransom

This lean, pale, sallow, shabby, striking young man, with his superior head, his sedentary shoulders, his expression of bright grimness and hard enthusiasm, his provincial, distinguished appearance . . . the reader who likes a complete image, who desires to read with the senses as well as with the reason, is entreated not to forget that he prolonged his consonants and swallowed his vowels, that he was guilty of elisions and interpolations which were equally unexpected, and that his discourse was pervaded by something sultry and vast, something almost African in its rich, basking tone, something that suggested the teeming expanse of the cottonfield.

³ Elizabeth Stevenson, *The Crooked Corridor : A Study of Henry James* (New York : The Macmillan Company, 1961) 149.

Olive Chancellor

She was habited in a plain dark dress, without any ornaments, and her smooth, colourless hair was confined . . . this pale girl, with her light-green eyes, her pointed features and nervous manner, was visibly morbid; it was as plain as day that she was morbid.

Miss Birdseye

She was a little old lady, with an enormous head; that was the first thing Ransom noticed—the vast, fair, protuberant, candid, ungarnished brow, surmounting a pair of weak, kind, tired-looking eyes, and ineffectually balanced in the rear by a cap which had the air of falling backward, and which Miss Birdseye suddenly felt for while she talked, with unsuccessful irrelevant movements. She had a sad, soft, pale face, which (and it was the effect of her whole head) looked as if it had been soaked, blurred, and made vague by exposure to some slow disolvent. The long practice of philanthropy had not given accent to her features; it had rubbed out their transitions, their meanings. The waves of sympathy, of enthusiasm, had wrought upon them in the same way in which the waves of time finally modify the surface of old marble busts, gradually washing away their sharpness, their details.

ฉาก (Setting)

The Bostonians เป็นนวนิยายที่สะท้อนความเป็นอเมริกันอย่างแท้จริงทั้งเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสภาพสังคม ตัวละคร และฉาก เหตุการณ์ในเรื่อง *The Bostonians* เกิดในอเมริกา ในเมืองบอสตัน แต่ตัวละครที่เป็นชาวบอสตันจริง ๆ คือ โอลิฟ แชนเซลเลอร์ เท่านั้น ตัวละครอื่น ๆ เช่น เบซิล แรนซัม ก็มาจากมิสซิสซิปปี มิส เบิร์ดอายมาจากคอนเนคติกัต นายทาร์เรนท์มาจากเพนซิลวาเนีย เวเรนามาจาก

เคมบริดจ์ นางเบอร์เรจและลูกชายมาจากนิวยอร์ก เฮนรี เจมส์ ตั้งชื่อนวนิยายเรื่องนี้ว่า *The Bostonians* เพราะเขาให้ความสำคัญแก่เมืองบอสตันที่เป็นฉากสำคัญของเรื่อง เหมือนกับที่ปารีสเป็นฉากสำคัญในเรื่อง *The Ambassadors*

บทวิจารณ์ตัวละคร (Character Analysis)

โอลีฟ แชนเซลเลอร์ (Olive Chancellor) เป็นชาวบอสตัน เธอเป็นสาวโสดอายุประมาณสามสิบปี มีฐานะร่ำรวยและมีสถานภาพที่ดีในสังคมชั้นสูงของบอสตัน เธอเป็นคนเชื่อมั่นในตัวเองและอุทิศตัวให้การปฏิรูปสังคม สังคมซึ่งเธอเชื่อว่าเป็นสังคมที่ครอบงำโดยเพศชายและไม่ได้ให้สิทธิเสมอภาคแก่ผู้หญิง เธอจึงต่อต้านและเกลียดชังเพศชายโดยรวม น้องสาวของเธอคือ นางลูนา เธอกล่าวกับ เบซิล แรนซัม ว่าเธอเป็น 'a female Jacobin' ผู้อาจจะ 'reform the solar system if she could get hold of it.'

วิลเลียม แมคเมอร์เรย์ (William McMurray) วิจารณ์ว่า พฤติกรรมของโอลีฟเกิดจากความเชื่อมั่นตัวเองจนหลงและทำให้เธอคิดว่า นั่นคือ การกระทำเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น

*Her habit of conduct is characterized by a strenuous ego centricity that she mistakes for idealistic altruism. . . . A pathological selfishness impels her to try to make the world reflect her own image.*⁴

⁴ William McMurray, "Pragmatic Realism in *The Bostonians*," *Henry James : Modern Judgements*, ed., Tony Tanner (Bristol : Western Printing Services LTD., 1968) 161.

ถึงแม้จะเข้มแข็งอย่างไรโอลีฟก็มีจุดอ่อน ในเมื่อเธอเกลียดผู้ชายและปฏิเสธเพศตรงข้าม ความรักที่เป็นอารมณ์ของบุรุษทั่วไปจึงเบี่ยงเบนมาที่หญิงสาวเพศเดียวกับเธอ เมื่อโอลีฟพบ เวเรนา ทาร์แรนท์ เธอเชื่อว่าเธอพบ ‘เพื่อน’ ที่เธอแสวงหามานาน เพื่อนที่เป็นเพศเดียวกับเธอที่เธอสามารถจะรวมใจเข้าเป็นหนึ่งเดียว ในทัศนคติของแมคเมอร์เรย์ การนิยมในรักร่วมเพศของโอลีฟเกิดจากความหลงยึดติดในตนเองซึ่งทำให้เกิดบุคลิกภาพที่แปลกแยก

Homosexuality in Olive is the biological evidence of a rigid self-centeredness that has blinded itself to the heterogeneous character of reality.

แม่โอลีฟจะหวงแหนเวเรนาและพยายามปกป้องเธอทุกวิถีทาง แต่โอลีฟก็ต้องพ่ายแพ้แก่ธรรมชาติของเพศหญิงในตัวของเธอที่ยอมสยบต่อผู้ชายที่เธอพึงใจคือ เบซิล แรนซัม

เบซิล แรนซัม (Basil Ransom) เบซิล แรนซัม เป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดีจากมิสซิสซิปปี ในสงครามกลางเมืองเมื่อรัฐทางใต้พ่ายแพ้แก่รัฐทางเหนือ ครอบครัวเขาต้องสูญเสียทาส ทรัพย์สินสมบัติ บ้านช่อง ทุกสิ่งทุกอย่าง เบซิล แรนซัม ไม่อาจทนรับภาระการทำให้มีแต่หนี้สิน เขายอมแพ้และเดินทางมานิวยอร์คเพื่อฝึกฝนวิชากฎหมาย เบซิล แรนซัม เป็นชายหนุ่มหัวเก่า เขาไม่เชื่อในการปฏิรูปสังคมซึ่งกำลังเป็นที่คลั่งไคล้อยู่ในบอสตัน โดยเฉพาะเมื่อการปฏิรูปนั้นนำโดยหัวหอกซึ่งเป็นสตรีเพศ ผู้หญิงในความคิดของเบซิลควรเป็นผู้ที่ได้รับความรัก ‘*domestic affections*’ จากเพศชายมากกว่าที่จะออกไปต่อต้านและเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ เมื่อเขาพบเวเรนา เขาหลงรักเธอแต่มองเห็นว่าความเชื่อและการกระทำของเธอเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม เบซิลอดไม่ได้ที่จะขบขัน ‘*at the sweet grotesqueness of this virginal creature’s standing up before a company of middle-aged people to talk to them about “love.”*’ (50;ch.8) ผู้อ่านจะเห็นได้ว่าทัศนคติของเบซิลคับแคบเช่นเดียวกับโอลีฟ

เพียงแต่ว่าเป็นการมองคนละมุม ดังนั้น ความรักที่เบซิลให้แก่เวเรนาจึงเป็นความรักที่ผู้ชายหรือเพศที่เหนือกว่ามอบให้แก่ผู้หญิงซึ่งเป็นเพศที่ด้อยกว่า ไม่ใช่ความรักประเภทที่จะหลอมจิตใจเข้าเป็นหนึ่งเดียวของชายและหญิงที่มีสถานะเสมอภาคกัน ในตอนจบของเรื่อง เฮนรี เจมส์ จบลงด้วยข้อความว่า

I am glad! said Verena, when they reached the street.
But though she was glad, he presently discovered that, beneath her hood, she was in tears. It is to be feared that with the union, so far from brilliant, into which she was to enter, these were not the last she was destined to shed. (370; ch.42)

ด้วยความแตกต่างทางพฤติกรรมและความคิดของ เบซิล แรนซัม และ เวเรนา ทาร์เรนท์ คงจะไม่ใช้ครั้งสุดท้ายอย่างแน่นอนที่เวเรนาจะต้องหลั่งน้ำตาในการครองชีวิตคู่

บทวิจารณ์ (Critical Commentary)

The Bostonians เป็นนวนิยายเรื่องเดียวของ เฮนรี เจมส์ ที่เป็น ‘อเมริกัน’ อย่างแท้จริงไม่ว่าจะเป็นเนื้อเรื่อง ฉาก หรือตัวละคร เป็นเรื่องของคนอเมริกันในอเมริกา ดังที่ ดับเบิลยู เจฟเฟอร์สัน กล่าวไว้ว่า

The Bostonians (1885-86) is his most thorough-⁵
going treatment of Americans in America.

⁵ D.W. Jefferson, *Henry James* (London : Oliver and Boyd, 1960) 43.

แม้ว่านักวิจารณ์หลายคนจะวิจารณ์ว่า *The Bostonians* เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการปฏิรูปสังคมและบทบาทการเคลื่อนไหวของผู้หญิงเพื่อเรียกร้องสิทธิเสมอภาคในการลงคะแนนเสียง แต่ที่จริงแล้ว *The Bostonians* เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความขัดแย้งของ โอลิฟ แซนเซลเลอร์ กับ เบซิล แรนซัม เพื่อต่อสู้ช่วงชิงในตัวหญิงสาวที่ชื่อ เวเรนา ทาร์แรนท์ โดยมีเรื่องราวเกี่ยวกับสังคมและการเมืองเป็นฉากหลัง ดังที่ วิลเลียม แมคเคอร์เรย์ ได้กล่าวไว้ว่า

*Public and private experience are both dealt with by the novelist as complement aspects of what he perceived as a uniquely American conduct of life; and it is this conduct, dramatically focused in a conflict among characters who, James said, were evolved from his 'moral consciousness', that is the subject of **The Bostonians**.*⁶

นักวิจารณ์ชื่อ หลุยส์ ออชินคลอส (Louis Auchincloss) ก็มีแนวคิดเช่นเดียวกัน เขากล่าวว่า

But the point that should always be borne in mind is that the question of the ballot for women is used by James only as the background for his drama, . . . The novel is about the conflict, not between those who advocate and those who oppose the ballot for women,

⁶ William McMurray, "Pragmatic Realism in *The Bostonians*," *Henry James : Modern Judgements*, ed., Tony Tanner (Bristol : Western Printing Services LTD., 1968) 160.

but between Olive Chancellor and Basil Ransom for the
ownership of Verena.⁷

เฮนรี เจมส์ พูดถึง *The Bostonians* ในจดหมายที่เขาเขียนถึง วิลเลียม เจมส์ พี่ชาย ในปี ค.ศ. 1885 ว่า *'the story is, I think, the best fiction I have written.'*

ถึงแม้ว่าในตอนนั้น เฮนรี เจมส์ จะคิดว่า *The Bostonians* เป็นนวนิยาย เรื่องที่ดีที่สุดที่เขาเคยเขียน แต่เขาก็ผิดหวังที่ไม่ได้รับความสนใจจากนักวิจารณ์เท่าที่ คาดหวังไว้ อีกยี่สิบปีต่อมาเมื่อเขาปรับปรุงและรวมเล่มผลงานยี่สิบหกเล่ม ในชุด *The New York Edition* เขาตัดเรื่อง *The Bostonians* ออกไป แม้ว่าเขาจะเคยเขียน จดหมายถึง วิลเลียม ดิน เฮาเวลส์ ในปี ค.ศ. 1908 โดยบอกว่าเขามีความปรารถนาที่จะปรับปรุงผลงานเรื่อง *The Bostonians* และรวมเล่มไว้ในผลงานชุด *The New York Edition* ก็ตาม เฮนรี เจมส์ กล่าวว่า *'it [The Bostonians] had never, 'even' to my much-disciplined patience, received any sort of justice.'*

นักวิจารณ์กล่าวว่าเหตุที่เจมส์ไม่ได้รวม *The Bostonians* ไว้ในชุด *The New York Edition* ส่วนหนึ่งอาจจะมาจากความผิดหวังดังกล่าว หรืออาจจะเนื่องมาจาก เห็นว่าเป็นเรื่องยุ่งยากเกินไปที่จะปรับปรุงแก้ไขในหลาย ๆ ประเด็น ตัวอย่างเช่น มุมมองในการเสนอเรื่อง *The Bostonians* ซึ่งแตกต่างจากงานเขียนยุคหลัง ๆ เช่น *The Ambassadors* ซึ่งเป็นการเสนอเรื่องจากมุมมองของตัวละครตัวเดียว (single point of view) แต่ *The Bostonians* นั้น มุมมองของเรื่องสลับไปสลับมาระหว่าง โอลิฟ แชนเซลเลอร์ กับ เบซิล แรนซัม บางครั้งก็เป็นมุมมองจากตัวผู้เขียนเอง

⁷ Louis Auchincloss, introduction, *The Bostonians*, by Henry James (New York : The New American Library, Inc., 1933) vii.

ประเด็นที่นักวิจารณ์พูดถึงในเรื่อง *The Bostonians* คือ เนื้อหาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องสิทธิเสมอภาคของผู้หญิงในการลงคะแนนเสียง หลุยส์ ออชินคลอส วิจารณ์ว่า เจมส์ไม่ได้ค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างเพียงพอซึ่งเขาให้เหตุผลว่าอาจจะเป็นเพราะเจมส์ไม่ได้สนใจเรื่องนี้อย่างจริงจัง การต่อสู้ของ โอลิฟ แชนเซลเลอร์ ซึ่งเป็นนักปฏิรูปสำคัญก็ไม่ได้มาจากอุดมการณ์ในเรื่องความเสมอภาคของผู้หญิงแต่มาจากความเกลียดชังเพศชายของเธอมากกว่า

ตอนที่เนื้อเรื่องทยอยพิมพ์เป็นตอน ๆ ในวารสารเซ็นจูรีนั้น *The Bostonians* ไม่ได้รับการตอบรับในบอสตันเลย ชาวบอสตันรำคาญใจกับเนื้อหาที่เป็นการเสียดสีชาวบอสตันโดยตรง พวกเขาไม่ชอบทัศนคติของผู้เขียนที่ให้ความเห็นนอกเหนือใจ เบซิล แรนซัม '*the southern hero*' มากกว่า โอลิฟ แชนเซลเลอร์ '*the Yankee reformer*' นอกจากนั้นชาวบอสตันยังเห็นว่าตัวละครที่เป็นนักปฏิรูปคนสำคัญ เช่น มิส เบิร์ดอาย (Miss Birdseye) เป็นตัวตลกที่ล้อเลียนและดูถูก มิสอลิซาเบธ พีบอดี (Miss Elizabeth Peabody) สุภาพสตรีคนสำคัญของบอสตันซึ่งเป็นน้องสะใภ้ของ ฮอว์ธอร์น เป็นผู้ช่วยของแอลคอตและเป็นเพื่อนของเอมเมอร์สัน เธอเป็นคนสำคัญเกินกว่าที่จะถูกนำมาล้อเลียน แต่สิ่งที่ทำให้ชาวบอสตันขัดเคืองใจที่สุดคงจะเป็นประเด็นเกี่ยวกับรักร่วมเพศ (Lesbianism) ของ โอลิฟ แชนเซลเลอร์ ซึ่งเป็นการขัดต่อมาตรฐานทางศีลธรรมจรรยาของพวกเขาโดยตรง

ในประเด็นเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศนี้ หลุยส์ ออชินคลอส กล่าวว่า ไม่ว่าเจมส์ตั้งใจจะให้ โอลิฟ แชนเซลเลอร์ เป็นสตรีที่นิยมรักร่วมเพศหรือไม่ก็ตาม แต่ตัวเขาคิดว่าเธอเป็นผู้ที่นิยมรักร่วมเพศหรือเป็นเลสเบียน (Lesbian) แต่ในสภาพสังคมที่เธออยู่ในสมัยนั้น ประกอบกับการถูกเลี้ยงดูอย่างเข้มงวด เธอจึงมีอาจแสดงออกในเรื่องความต้องการทางเพศอย่างเปิดเผย โอลิฟ แชนเซลเลอร์ เป็นตัวอย่างของผู้หญิงที่มีความต้องการทางเพศที่เบี่ยงเบนและไม่สามารถเปิดเผยได้ ความต้องการทางเพศที่ถูกเก็บกดนั้นจึงแปรเปลี่ยนไปเป็นความเกลียดชังต่อเพศตรงข้าม คือ เพศชายและความกระหายอำนาจ

แม้จะมีผู้วิพากษ์วิจารณ์ในทางลบ แต่ผู้ที่นิยมชมชอบเรื่อง *The Bostonians* ก็มี เช่น เอฟ อาร์ ลีวิส (F.R. Leavis) ซึ่งยกย่อง *The Portrait of a Lady* และ *The Bostonians* ว่าเป็น 'the two most brilliant novels in the language' ถ้าจะพิจารณางานเขียนทั้งหมดของ เฮนรี เจมส์ แล้ว ผู้อ่านจะเห็นว่า *The Bostonians* เป็นงานเขียนที่ดีที่สุดเกี่ยวกับเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมเท่าที่เขาเคยเขียนมา อลิซาเบธ สตีเวนสัน กล่าวว่าเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการปฏิรูปสังคมในบอสตัน ในนวนิยายเรื่อง *The Bostonians* เป็นตัวอย่างของความพยายามในอีกด้านหนึ่งของ เฮนรี เจมส์ ที่แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจและความสนใจในเรื่องที่อยู่นอกขอบข่ายความสนใจของเขา⁸

บทตัดตอน (Excerpt)

บทตัดตอนต่อไปนี้ตัดตอนมาจากบทที่ 11

I was certain you would come—I have felt it all day—something told me! It was with these words that Olive Chancellor greeted her young visitor, coming to her quickly from the window, where she might have been waiting for her arrival. Some weeks later she explained to Verena how definite this prevision had been, how it had filled her all day with a nervous agitation so violent as to be painful. She told her that such forebodings were a peculiarity of her organisation, that she didn't know what to make of them, that she had to accept them; and she mentioned, as another example, the sudden dread that had come to her the evening before in the carriage, after proposing to Mr. Ransom to go with her to

⁸ Elizabeth Stevenson, *The Crooked Corrodors : A Study of Henry James* (New York : The Macmillan Company, 1961) 28.

Miss Birdseye's. This had been as strange as it had been instinctive, and the strangeness, of course, was what must have struck Mr. Ransom; for the idea that he might come had been hers, and yet she suddenly veered round. She couldn't help it; her heart had begun to throb with the conviction that if he crossed that threshold some harm would come of it for her. She hadn't prevented him, and now she didn't care, for now, as she intimated, she had the interest of Verena, and that made her indifferent to every danger, to every ordinary pleasure. By this time Verena had learned how peculiarly her friend was constituted, how nervous had serious she was, how personal, how exclusive, what a force of will she had, what a concentration of purpose. Olive had taken her up, in the literal sense of the phrase, like a bird of the air, had spread an extraordinary pair of wings, and carried her through the dizzying void of space. Verena liked it, for the most part; liked to shoot upward without an effort of her own and look down upon all creation, upon all history, from such a height. From this first interview she felt that she was seized, and she gave herself up, only shutting her eyes a little, as we do whenever a person in whom we have perfect confidence proposes, with our assent, to subject us to some sensation.

'I want to know you,' Olive said, on this occasion; 'I felt that I must last night, as soon as I heard you speak. You seem to me very wonderful. I don't know what to make of you, I think we ought to be friends; so I just asked you to come to me straight off, without preliminaries, and I believed you would come. It is so right that you have come, and it proves how right I was.' These remarks fell from Miss Chancellor's lips one by one, as she caught her breath, with the tremor that was always in her voice, even when she was the least excited, while she made Verena sit down near her on the sofa, and looked at her all over in a manner that caused the girl to rejoice at having put on the jacket with the gilt buttons. It was this glance that was the beginning; it was with this quick survey,

omitting nothing, that Olive took possession of her. 'You are very remarkable; I wonder if you know how remarkable!' she went on, murmuring the words as if she were losing herself, becoming inadvertent in admiration.

Verena sat there smiling, without a blush, but with a pure, bright look which, for her, would always make protests unnecessary. 'Oh, it isn't me, you know; it's something outside!' She tossed this off lightly, as if she were in the habit of saying it, and Olive wondered whether it were a sincere disclaimer or only a phrase of the lips. The question was not a criticism, for she might have been satisfied that the girl was a mass of fluent catch-words and yet scarcely have liked her the less. It was just as she was that she liked her; she was so strange, so different from the girls one usually met, seemed to belong to some queer gipsy-land or transcendental Bohemia. With her bright, vulgar clothes, her salient appearance, she might have been a rope-dancer or a fortune-teller; and this had the immense merit, for Olive, that it appeared to make her belong to the 'people,' threw her into the social dusk of that mysterious democracy which Miss Chancellor held that the fortunate classes know so little about, and with which (in a future possibly very near) they will have to count. Moreover, the girl had moved her as she had never been moved, and the power to do that, from whatever source it came, was a force that one must admire. Her emotion was still acute, however much she might speak to her visitor as if everything that had happened seemed to her natural; and what kept it, above all, from subsiding was her sense that she found here what she had been looking for so long—a friend of her own sex with whom she might have a union of soul. It took a double consent to make a friendship, but it was not possible that this intensely sympathetic girl would refuse. Olive had the penetration to discover in a moment that she was a creature of unlimited generosity. I know not what may have been the reality of Miss Chancellor's other premonitions, but there is no doubt that in this respect

she took Verena's measure on the spot. This was what she wanted; after that the rest didn't matter; Miss Tarrant might wear gilt buttons from head to foot, her soul could not be vulgar.

'Mother told me I had better come right in,' said Verena, looking now about the room, very glad to find herself in so pleasant a place, and noticing a great many things that she should like to see in detail.

'Your mother saw that I meant what I said; it isn't everybody that does me the honour to perceive that. She saw that I was shaken from head to foot. I could only say three words—I couldn't have spoken more! What a power—what a power, Miss Tarrant!'

'Yes, I suppose it is a power. If it wasn't a power, it couldn't do much with me!'

'You are so simple—so much like a child,' Olive Chancellor said. That was the truth, and she wanted to say it because quickly, without forms or circumlocutions, it made them familiar. She wished to arrive at this; her impatience was such that before the girl had been five minutes in the room she jumped to her point—inquired of her, interrupting herself, interrupting everything: 'Will you be my friend, my friend of friends, beyond every one, everything, forever and forever?' Her face was full of eagerness and tenderness.

Verena gave a laugh of clear amusement, without a shade of embarrassment of confusion. 'Perhaps you like me too each.'

'Of course I like you too much! When I like, I like too such. But of course it's another thing, your liking me,' Olive Chancellor added. 'We must wait—we must wait. When I care for anything, I can be patient,' She put out her hand to Verena, and the movement was at once so appealing and so confident that the girl instinctively placed her own in it. So, hand in hand, for some

moments, these two young women sat looking at each other. 'There is so much I want to ask you,' said Olive.

'Well, I can't say much except when father has worked on me,' Verena answered, with an ingenuousness beside which humility would have seemed pretentious.

'I don't care anything about your father,' Olive Chancellor rejoined, very gravely, with a great air of security.

'He is very good,' Verena said simply. 'And he's wonderfully magnetic.'

'It isn't your father, and it isn't your mother; I don't think of them, and it's not them I want. It's only you—just as you are.'

Verena dropped her eyes over the front of her dress. 'Just as she was' seemed to her indeed very well.

'Do you want me to give up——?' she demanded, smiling.

Olive Chancellor drew in her breath for an instant, like a creature in pain; then, with her quavering voice, touched with a vibration of anguish, she said; 'Oh, how can I ask you to give up? I will give up—I will give up everything!'

Filled with the impression of her hostess's agreeable interior, and of what her mother had told her about Miss Chancellor's wealth, her position in Boston society, Verena, in her fresh, diverted scrutiny of the surrounding objects, wondered what could be the need of this scheme of renunciation. Oh, no, indeed, she hoped she wouldn't give up—at least not before she, Verena, had had a chance to see. She felt, however, that for the present there would be no answer for her save in the mere pressure of Miss Chancellor's eager nature, that intensity of emotion which made her suddenly exclaim, as if in a nervous ecstasy of anticipation, 'But we must wait! Why do we talk of this? We must wait! All will be right,' she added more calmly, with great sweetness.

Verena wondered afterward why she had not been more afraid of her—why, indeed, she had not turned and saved herself by darting out of the room. But it was not in this young woman's nature to be either timid or cautious; she had as yet to make acquaintance with the sentiment of fear. She knew too little of the world to have learned to mistrust sudden enthusiasms, and if she had had a suspicion it would have been (in accordance with common worldly knowledge) the wrong one—the suspicion that such a whimsical liking would burn itself out. She could not have that one, for there was a light in Miss Chancellor's magnified face which seemed to say that a sentiment, with her, might consume its object, might consume Miss Chancellor, but would never consume itself. Verena, as yet, had no sense of being scorched; she was only agreeably warmed. She also had dreamed of a friendship, though it was not what she had dreamed of most, and it came over her that this was the one which fortune might have been keeping. She never held back.

'Do you live here all alone?' she asked of Olive.

'I shouldn't if you would come and live with me!'

Even this really passionate rejoinder failed to make Verena shrink; she thought it so possible that in the wealthy class people made each other such easy proposals. It was a part of the romance, the luxury of wealth; it belonged to the world of invitation, in which she had had so little share. But it seemed almost a mockery when she thought of the little house in Cambridge, where the boards were loose in the steps of the porch.

'I must stay with my father and mother,' she said. *'And then I have my work, you know. That's the way I must live now.'*

'Your work?' Olive repeated, not quite understanding.

'My gift,' said Verena, smiling.

'Oh yes, you must use it. That's what I mean; you must move the world with it; it's divine.'

It was so much what she meant that she had lain awake all night thinking of it, and the substance of her thought was that if she could only rescue the girl from the danger of vulgar exploitation, could only constitute herself her protectress and devotee, the two, between them, might achieve the great result. Verena's genius was a mystery, and it might remain a mystery; it was impossible to see how this charming, blooming, simple creature, all youth and grace and innocence, got her extraordinary powers of reflection. When her gift was not in a exercise she appeared anything but reflective, and as she sat there now, for instance, you would never have dreamed but she had had a vivid revelation. Olive had to content herself, provisionally, with saying that her precious faculty had come to her just as her beauty and distinction (to Olive she was full of that quality) had come; it had dropped straight from heaven, without filtering through her parents, whom Miss Chancellor decidedly did not fancy. Even among reformers she discriminated; she thought all wise people wanted great changes, but the votaries of change were not necessarily wise. She remained silent a little, after her last remark, and then she repeated again, as if it were the solution of everything, as if it represented with absolute certainty some immense happiness in the future—'We must wait, we must wait!' Verena was perfectly willing to wait, though she did not exactly know what they were to wait for, and the aspiring frankness of her assent shone out of face, and seemed to pacify their mutual gaze. Olive asked her innumerable questions; she wanted to enter into her life. It was one of those talks which people remember afterwards, in which every word has been given and taken, and in which they see the signs of a beginning that was to be justified. The more Olive learnt of her visitor's life the more she wanted to enter into it, the more it took her out of herself. Such strange lives are led in

America, she always knew that; but this was queerer than anything she had dreamed of, and the queerest part was that the girl herself didn't appear to think it queer. She had been nursed in darkened rooms, and suckled in the midst of manifestations; she had begun to '**attend lectures**' as she said, when she was quite an infant, because her mother had no one to leave her with at home. She had sat on the knees of somnambulists, and had been passed from hand to hand by trance-speakers; she was familiar with every kind of '**cure**', and had grown up among lady-editors of newspapers advocating new religions, and people who disapproved of the marriage-tie. Verena talked of the marriage-tie as she would have talked of the last novel—as if she had heard it as frequently discussed; and at certain times, listening to the answers she made to her questions, Olive Chancellor closed her eyes in the manner of a person waiting till giddiness passed. Her young friend's revelations actually gave her a vertigo; they made her perceive everything from which she should have rescued her. Verena was perfectly uncontaminated, and she would never be touched by evil; but though Olive had no views about the marriage-tie except that she should hate it for herself—that particular reform she did not propose to consider—she didn't like the '**atmosphere**' of circles in which such institutions were called into question. She had no wish now to enter into an examination of that particular one; nevertheless, to make sure, she would just ask Verena whether she disapproved of it.

'Well, I must say,' said Miss Tarrant, 'I prefer free unions.'

Olive held her breath an instant; such an idea was so disagreeable to her. Then, for all answer, she murmured, irresolutely, 'I wish you would let me help you!' Yet it seemed, at the same time, that Verena needed little help, for it was more and more clear that her eloquence, when she stood up that way before a roomful of people, was literally inspiration. She answered all her friend's questions with a good-nature which evidently took no pains to make things

plausible, an effort to oblige, not to please; but, after all, she could give very little account of herself. This was very visible when Olive asked her where she had got her '**intense realisation**' of the suffering of women; for her address at Miss Birdseye's showed that she, too (like Olive herself), had had that vision in the watches of the night. Verena thought a moment, as if to understand what her companion referred to, and then she inquired, always smiling, where Joan of Arc had got her idea of the suffering of France. This was so prettily said that Olive could scarcely keep from kissing her; she looked at the moment as if, like Joan, she might have had visits from the saints. Olive, of course, remembered afterwards that it had not literally answered the question; and she also reflected on something that made an answer seem more difficult—the fact that the girl had grown up among lady-doctors, lady-mediums, lady-editors, lady-preachers, lady-healers, women who, having rescued themselves from a passive existence, could illustrate only partially the misery of the sex at large. It was true that they might have illustrated it by their talk, by all they have had '**been through**' and all they could tell a younger sister; but Olive was sure that Verena's prophetic impulse had not been stirred by the chatter of women (Miss Chancellor knew that sound as well as any one); it had proceeded rather out of their silence. She said to her visitor that whether or no the angles came down to her in glittering armour, she struck her as the only person she had yet encountered who had exactly the same tenderness, the same pity, for women that she herself had. Miss Birdseye had something of it, but Miss Birdseye wanted passion, wanted keenness, was capable of the weakest concessions. Mrs. Farrinder was not weak, of course, and she brought a great intellect to the matter; but she was not personal enough—she was too abstract. Verena was not abstract; she seemed to have lived in imagination through all the ages. Verena said she did think she had a certain amount of imagination; she supposed she couldn't be so effective on the platform

if she hadn't a rich fancy. Then Olive said to her, taking her hand again, that she wanted her to assure her of this—that it was the only thing in all the world she cared for, the redemption of women, the thing she hoped under Providence to give her life to. Verena flushed a little at this appeal, and the deeper glow of her eyes was the first sign of exaltation she had offered. 'Oh yes—I want to give my life!' she exclaimed, with a vibrating voice; and then she added gravely, 'I want to do something great!'

'You will, you will, we both will!' Olive Chancellor cried, in rapture. But after a little she went on: 'I wonder if you know what it means, young and lovely as you are—giving your life!'

Verena looked down for a moment in meditation.

'Well,' she replied. 'I guess I have thought more than I appear.'

'Do you understand German? Do you know "**Faust**"?' said Olive. "“Entsagen sollst du, sollst enstagen!”"

'I don't know German; I should like so to study it; I want to know everything.'

'We will work at it together—we will study everything,' Olive almost panted; and while she spoke the peaceful picture hung before her of still winter evenings under the lamp, with falling snow outside, and tea on a little table, and successful renderings, with a chosen companion, of Goethe, almost the only foreign author she cared about; for she hated the writing of the French, in spite of the importance they have given to women. Such a vision as this was the highest indulgence she could offer herself; she had it only at considerable intervals. It seemed as if Verena caught a glimpse of it too, for her face kindled still more, and she said she should like that ever so much. At the same time she asked the meaning of the German words.

“Thou shalt renounce, refrain, abstain!” That’s the way Bayard Taylor has translated them,’ Olive answered.

‘Oh, well, I guess I can abstain!’ Verena exclaimed, with a laugh. And she got up rather quickly, as if by taking leave she might give a proof of what she meant. Olive put out her hands to hold her, and at this moment one of the portières of the room was pushed aside, while a gentleman was ushered in by Miss Chancellor’s little parlour-maid.

บทตัดตอนนี้ตัดตอนมาจากบทที่ 24

A little more than an hour after this he stood in the parlour of Doctor Tarrant’s suburban residence, in Monadnoc Place. He had induced a juvenile maid-servant, by an appeal somewhat impassioned, to let the ladies know that he was there; and she had returned, after a long absence, to say that Miss Tarrant would come down to him in a little while. He possessed himself, according to his wont, of the nearest book (it lay on the table, with an old magazine and a little japanned tray containing Tarrant’s professional cards—his denomination as a mesmeric healer), and spent ten minutes in turning it over. It was a biography of Mrs. Ada T.P. Foat, the celebrated trance-lecturer, and was embellished by a portrait representing the lady with a surprised expression and innumerable ringlets. Ransom said to himself, after reading a few pages, that much ridicule had been cast upon Southern literature; but if that was a fair specimen of Northern!—and he threw it back upon the table with a gesture almost as contemptuous as if he had not known perfectly, after so long a residence in the North, that it was not, while he wondered whether this was the sort of thing. Miss Tarrant had been brought up on. There was no other book to be seen, and he remembered to have read the magazine; so there was finally nothing for him,

as the occupants of the house failed still to appear, but to stare before him, into the bright, bare, common little room, which was so hot that he wished to open a window, and of which an ugly, undraped cross-light seemed to have taken upon itself to reveal the poverty. Ransom, as I have mentioned, had not a high standard of comfort, and noticed little, usually, how people's houses were furnished—it was only when they were very pretty that he observed; but what he saw while he waited at Doctor Tarrant's made him say to himself that it was no wonder Verena liked better to live with Olive Chancellor. He even began to wonder whether it were for the sake of that superior softness she had cultivated Miss Chancellor's favour, and whether Mrs. Luna had been right about her being mercenary and insincere. So many minutes elapsed before she appeared that he had time to remember he really knew nothing to the contrary, as well as to consider the oddity (so great when one did consider it), of his coming out to Cambridge to see her, when he had only a few hours in Boston to spare, a year and a half after she had given him her very casual invitation. She had not refused to receive him, at any rate; she was free to, if it didn't please her. And not only this, but she was apparently making herself fine in his honour, inasmuch as he heard a rapid footstep move to and fro move his head, and even, through the slightness which in Monadnoc Place did service for an upper floor, the sound of drawers and presses opened and closed. Some one was **'flying round,'** as they said in Mississippi. At last the stairs creaked under a light tread, and the next moment a brilliant person came into the room.

His reminiscence of her had been very pretty; but now that she had developed and matured, the little prophetess was prettier still. Her splendid hair seemed to shine; her cheek and chin had a curve which struck him by its fineness; her eyes and lips were full of smiles and greetings. She had appeared to him before as a creature of brightness, but now she lighted up the place, she